

Det tror jeg ikke de har, for det ville vi for længst have opdaget og i så fald implementeret hos os.

Jeg tror desværre, at det skyldes det, som er nævnt på side 3, hvor der står: »Færdselssikkerhedskommissionen har illustreret den menneskelige faktors betydning for trafikikkerheden ...«. Der er tale om en menneskelig faktor, som har noget at gøre med holdninger og med mentalitet. Jeg har for en del år tilbage ret ofte kørt bil i England, og jeg oplevede en helt anden hensyntagen og rimelig forsigtighed i trafikken i det meget trafikerede London, end jeg oplever i de større danske byer.

Det har da vel ikke noget med kultur at gøre at ligge i vores pragtfulde maskiner og køre hinanden lemlæstede eller ihjel? Det har da ikke noget med livskvalitet at gøre. Men det er ikke trængt ind her i landet. Det er ikke mange måneder siden, der stod en kollega her på denne talerstol og ville bagatellisere et eller andet, og så sagde han, at det svarede jo nærmest til at køre på cykel uden cykellygte, for det kan man jo godt tale nedladende om, det spiller jo ikke nogen rolle. Jeg vil indrømme, at jeg tror – om aftenen har jeg faktisk indimellem bilen og kører den, hvis vi er sammen – at 50 pct. af cyklisterne i København kører uden cykellygte for og bag, og det er altså igen noget med liv og lemmer, men det bagatelliserer man. Det er jo ikke så slemt. Ligesom når hr. Heiselberg kommer til at køre 20 pct. stærkere, end loven – loven, som hr. Heiselberg er medansvarlig for – tillader. Men en 20 pct.'s overtrædelse, altså langt over bagatelgrænsen, spiller ingen rolle. Man glemmer helt, at 10 km mere fart giver så og så meget – jeg kan ikke tallene udenad – længere bremse-længde og dermed så og så alvorligere ulykker, som flere ordførere tidligere har været inde på.

Der må kunne gøres noget for at få os danskere overbevist om, ligesom det altså tydeligvis er lykkedes i en del af vore nabolande og andre nærliggende befolkninger, at det handler om noget livstruende og noget grundlæggende vigtigt, og jeg tror, at der skal bruges penge til en holdningsbearbejdning, til en mentalitetsændring. Det kan faktisk godt lade sig gøre. I New York var der for 20-25 år siden en situation, hvor New York var ved at gå fallit, fordi der var så megen kriminalitet, at folk holdt sig inde, der var så megen ledighed, og turisterne udeblev eller blev kun kort. Så satte man en annonkemand ind i den helt store stil, og jeg talte med en finsk professor i kommunikation om, hvorvidt man virkelig kan behandle folks mentalitet

og grundlæggende forståelse af vigtige ting ved annoncer.

Så belærte han mig om, at det kan man godt under tre forudsætninger: Nr. 1, at man har mange penge, nr. 2, at man udformer de annoncer godt, og nr. 3 – og det var så det afgørende – at denne kampagne kommer på et tidspunkt, hvor folk ligefrem længes efter det budskab, at nu skal der altså gøres noget ved det her, for ellers går det ud over os alle sammen til syvende og sidst. Derfor tror jeg, at penge brugt til holdningsbearbejdning vil være givet godt ud.

Strengere straffe? Ja! Jeg synes ikke, voldspakkens strengere straffe har bragt volden ned. Jeg tvivler på, at strengere straffe for færdselsovertrædelser vil bringe ulykkestallet ned, men selvfølgelig er straffen for at mishandle andre mennesker alt for ringe, når vi ser, hvilke straffe der gælder for berigelsesforbrydelser af forskellig art. Så det kan vi godt gå med til.

Så er der de unge. Ja, hr. Brian Mikkelsen, som selv er en ung mand, siger: De unge gør sådan og sådan. Jeg ville foretrække, han ville sige, at nogle unge gør sådan og sådan, for jeg tror såmænd heller ikke, at mennesker mellem 19 og 25 år alle sammen er sjuffer eller rene banditter. Sådan er der meget, man kan gøre. Man kan også tage kørekortet fra folk, men det viser sig jo, at der er et enormt antal folk, der kører bil uden at have kørekort, fordi de ikke har så stor en risiko for at blive opdaget, før de eventuelt næste gang involverer sig i en ulykke.

Så er straffen for at køre uden kørekort nok for lille, for ved at køre uden licens til at køre bil sætter man sig uden ophidselse og overvejer stille og roligt: Tør jeg nu køre eller ej? Og man bestemmer sig til et ja, skønt man har fået snuppet kørekortet. Så er man en rigtig forbryder. Så er det ikke en situation, man uforvarende er kommet i, eller fordi man har været mere eller mindre påpasselig, men det er ren forbrydelse.

Så skal jeg lige sige om klippekortet: Den idé kan vi godt lide. Jeg vil anbefale, at vi undersøger erfaringerne fra de lande, der er kommet først med det, således at vi bygger på sikker grund, for før vi i CD kan tage stilling til klippekortet, må vi selvfølgelig se, hvordan systemet er tænkt.

Men jeg gentager fra starten: Ros og anerkendelse. Vi støtter alle de foranstaltninger, der er beskrevet, og tager positiv stilling til dem, efterhånden som trafikministeren kan nå at gøre dem færdige.